

Hồi Thứ Một Trăm Ba Mươi Chín

LÃO ĐẠO ÁO ĐEN

Kể trước người sau cả hai cùng đi vào, trong đó bóng tối mù mù, ánh đèn từ ống đồng trong tay Lăng Vân Phượng không rọi xa hơn trước.

Lối đi quanh co uốn khúc, Bạch Thiếu Huy cứ bám sát phía sau, nhìn theo bước chân nàng mà đi, không thấy được gì phía trước mặt.

Đi một lúc lâu, họ đến một khoảng trống, rộng đến mấy mẫu, bên hữu khoảng trống có một cái động.

Lăng Vân Phượng dừng chân nơi cửa động.

Bạch Thiếu Huy thầm nghĩ:

– Có lẽ chúng giam nhốt mẫu tại đây!

Chàng gọi:

– Lăng cô nương...

Lăng Vân Phượng ừ một tiếng rồi hỏi:

– Thiếu hiệp muốn nói gì?

Bạch Thiếu Huy đáp:

– Gia mẫu ở tại đây...

Lăng Vân Phượng quay đầu lại nhoẻn miệng cười:

– Tôi đã nói, tôi sẽ đưa thiếu hiệp đến gặp một người gặp rồi thiếu hiệp sẽ hiểu ngay, đừng hỏi chi cả.

Bạch Thiếu Huy thấy nàng ồm ờ mãi sôi giận:

– Thực sự cô nương muốn nói gì nữa chứ?

Lăng Vân Phượng vẫn giữ nụ cười:

– Muốn gì thì muốn, chắc chắn là chẳng có việc chi muốn hãm hại thiếu hiệp, yên trí đi.

Bạch Thiếu Huy chẳng biết nói gì hơn nữa. Nàng trầm giọng:

– Khỏi nói gì hơn, sắp đến nơi rồi đó.

Nàng đưa tay gỡ chiếc nạ cất vào mình, đoạn bảo:

– Thiếu hiệp hãy xóa bỏ dung mạo giả tạo, rồi theo tôi vào động.

Bạch Thiếu Huy chẳng rõ nàng định làm gì, song trong trường hợp này đành theo ý của nàng.

Động có hình dáng như một khoảng sân lộ thiên, hai bên động có rất nhiều chậu hoa, bồn cỏ, có cỏ phía trước mặt là một tòa nhà đá, có thêm cao, hai bên thêm có lan can.

Lăng Vân Phượng đưa Bạch Thiếu Huy lên thêm, bước qua vòm cửa hình tròn đúng lúc hai người vận y phục đen, tay cầm phát trần cán ngọc xuất hiện đón nàng, họ nghiêng mình thốt:

– Gia sư sai chúng tôi cung nghênh cung chủ!

Lăng Vân Phượng hỏi:

– Lão gia đã biết là tôi đến sao?

Nàng day qua Bạch Thiếu Huy thì thầm:

– Cha nuôi của tôi!

Bạch Thiếu Huy nghĩ thầm:

– Thì ra nàng đưa ta đến gặp cha nuôi của nàng.

Đạo đồng đứng bên tả nói:

– Gia sư nghe cung chủ nói chuyện bên ngoài, biết là cung chủ dẫn quý khách đến.

Lăng Vân Phượng hỏi:

– Lão gia ở trong tịnh thất?

Đạo đồng gật đầu:

– Phải!

Lăng Vân Phượng lại hỏi:

– Lão gia có phân phó gì chăng?

Đạo đồng đáp:

– Gia sư bảo người khách do cung chủ đưa đến, chẳng phải xa lạ gì, có thể cùng vào đó với cung chủ.

Lăng Vân Phượng gật đầu bảo Bạch Thiếu Huy theo nàng, rồi nàng bước đi.

Thạch thất hình vuông dài, nơi trung tâm có chiếc bàn, hai bên có ghế, bàn và ghế đều bằng đá, trên mặt bàn có ngọn đèn bình dầu bằng ngọc, đèn tỏa ánh sáng mát dịu.

Sâu hơn một chút, có một chiếc giường cũng bằng đá, trên giường có một lão đạo, vận y phục đen, hai mắt nhắm lại như một nhà sư nhập định.

Lăng Vân Phượng bước tới trước chiếc giường, nhẹ giọng thốt:

– Can gia, con đến đây!

Lão đạo áo đen gật đầu, miệng nhếch nụ cười:

– Phượng liễu đầu, con đưa vị thanh niên nào tới đó?

Lão mở rộng đôi mắt nhìn Bạch Thiếu Huy, ánh mắt của lão sáng như hai điểm sao.

Chạm ánh mắt đó, Bạch Thiếu Huy giật mình, trầm nghĩ:

– Lão đạo này có nội công thâm hậu ghê gớm.

Chàng vòng tay nghiêng mình thốt:

– Tại hạ...

Lăng Vân Phượng khoác tay ngăn cản:

– Đừng nói gì cả, để Can gia nhìn.

Nàng hướng sang lão đạo:

– Can gia, con đưa chàng tới đây, gặp càn gia đó!

Nhìn Bạch Thiếu Huy, nhìn Lăng Vân Phượng, lão đạo bật cười ha hả, vừa cười vừa gật đầu vừa thốt:

– Khá lắm, nhân phẩm phi phàm, tiểu đầu quả có con mắt nhận xét đấy!

Bạch Thiếu Huy then đỏ mặt.

Lăng Vân Phượng càng đỏ mặt hơn, nàng dậm chân nung nịu:

– Càn gia...

Lão đạo vuốt râu tiếp:

– Phượng liễu đầu! Càn gia sẽ đến gặp sư phó con, sẵn sàng đứng ra làm chủ cho con.

Liếc nhanh sang Bạch Thiếu Huy, Lăng Vân Phượng lắc đầu:

– Con đến đây không phải có ý tứ đó đâu!

Lão đạo mỉm cười:

– Vậy với ý tứ gì?

Lăng Vân Phượng đáp:

– Cho Càn gia nhìn chàng ta...

Lão đạo vẫn mỉm cười:

– Thì Càn gia nhìn rồi! Nhân phẩm tuyệt đối đó!

Lăng Vân Phượng bối rối:

– Không! Không phải vậy đâu! Con có ý khác mà!

Lão đạo kinh dị hỏi:

– Ý gì? Con hãy nói mau đi!

Lăng Vân Phượng tiếp:

– Nhờ Càn gia làm một việc giám định.

Bạch Thiếu Huy thăm nghĩ:

– Lão đạo này tuổi tác đã cao, vậy mà còn đùa được, khó chịu quá!

Lăng Vân Phượng giải thích:

– Càn gia xem, chàng ta có dùng thủ đoạn cải sửa dung mạo chẳng?

Bạch Thiếu Huy lại nghĩ:

– Nàng vẫn nghi ngờ ta chẳng phải là Tiết Thiếu Lăng. Có lẽ lão đạo này là Công Tôn Cầu đây!

Lão đạo lại nhìn chàng một lúc đoạn lại hỏi:

– Con nói hẩn cải sửa dung mạo?

Lăng Vân Phượng hỏi lại:

– Càn gia có nhận thấy chi khác lạ không?

Lão đạo lắc đầu:

– Chẳng có thủ thuật nào qua mắt Càn gia nổi!

Lăng Vân Phượng đột nhiên biến sắc, nhanh như chớp sè bàn tay áp nơi hậu tâm của chàng, đồng thời quát:

– Bạch Thiếu Huy! Người dám lừa ta! Bây giờ người còn nói sao với ta?

Rồi nàng gằn giọng:

– Ai sai người đến đây? Nói thật đi nếu không thì mất mạng với ta!

Nàng sôi giận cực độ, bàn tay nàng rung rung, đập nhẹ nơi lưng chàng.

Sai chàng đến đây là có chỉ điểm cho chàng một việc, việc đó chính nàng đang khổ tâm thực hành, ai đã biết được việc đó mà chỉ điểm cho chàng?

Việc đó là truy tầm tung tích của Tiết Thiếu Lăng!

Bạch Thiếu Huy vẫn giữ thần sắc an tường, mặc cho nàng áng ngữ hậu tâm điềm nhiên nở một nụ cười.

– Cô nương tin là lão đạo trưởng không lầm lạc?

Lăng Vân Phượng gằn giọng:

– Càn gia của ta lầm lạc thế nào được?

Bạch Thiếu Huy biu môi:

– Nếu cô nương quả quyết như vậy, thì cứ cho là tại hạ mạo nhận Tiết Thiếu Lăng!

Lăng Vân Phượng hừ một tiếng:

– Người lại còn chối nữa à? Thừa nhận ngay đi, ta sẽ chẳng nương tay cho

đấy.

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ:

– Cô nương tưởng áng ngữ bàn tay nơi hậu tâm của tại hạ rồi có thể làm cho tại hạ nát tim vỡ phổi à?

Chàng có nói liều không? Bàn tay sát lưng kinh lực chuyển sang tâm mạch của chàng phải đứt ngay, điều đó trong vu lâm còn ai chẳng biết, chẳng sợ? Sao chàng dám thách, dám xem thường?

Lăng Vân Phượng nghiêng răng:

– Người cho rằng ta chẳng dám làm?

Bạch Thiếu Huy mỉm cười:

– Dĩ nhiên là dám rồi nhưng cô nương chẳng làm được gì nổi tại hạ.

Lăng Vân Phượng rít lên:

– Người muốn chết!

Nói như vậy nhưng nàng không hạ thủ!

Nàng nhận ra trừ gương mặt, còn thì nhất nhất điểm nào nơi chàng cũng giống Tiết Thiếu Lăng.

Song cuối cùng rồi, nàng cũng ấn tay vào lưng chàng, có điều từ từ chuyển kinh lực sang, dần từ thành một, không vội vã lắm.

Chừng như nàng làm vậy là để cảnh cáo hơn là hạ độc thủ xem Bạch Thiếu Huy nao núng không!

Nhưng nàng hết sức kinh ngạc nhận ra từ người Bạch Thiếu Huy, một tiềm lực phát sinh, chẳng những ngăn chặn kinh lực của nàng, mà còn đẩy bật bàn tay của nàng suýt rời khỏi lưng chàng.

Tiềm lực đó phát xuất rất nhanh và mạnh, trong thoáng mắt chuyển sang cánh tay nàng, nàng không chịu nổi phải lùi lại một bước.

Bạch Thiếu Huy thản nhiên bước tới hai bước, khoảng cách được nở rộng đúng ba bước, bàn tay của Lăng Vân Phượng đương nhiên phải rời khỏi lưng chàng.

Lão đạo kinh ngạc trừng mắt hỏi:

– Thiếu niên kia, người muốn gì?

Lăng Vân Phượng ở phía sau, rút nhanh thanh trường kiếm hét:

– Bạch Thiếu Huy! Đứng lại đó!

Bạch Thiếu Huy cười nhạt:

– Cô nương yên trí! Tại hạ muốn đến gần hơn, cho lão đạo trưởng nhìn kỹ!

Lão đạo lại nhìn chàng một hồi lâu, lẩm nhẩm:

– Không lẽ mắt ta mờ đi rồi?

Lăng Vân Phượng kinh dị gọi:

– Càn gia hãy bình tĩnh xem kỹ đi.

Lão đạo gật đầu:

– Được rồi, nào thanh niên kia, bước tới gần một chút!

Bạch Thiếu Huy bước tới.

Lão đạo vỗ tay xuống giường:

– Ngồi xuống đây, bên cạnh bàn đạo đây!

Bạch Thiếu Huy ngồi xuống cạnh lão.

Lão đạo đưa tay sờ mó từ vành tay, làn da trán, da mặt, xem một lúc rồi lắc đầu lẩm bẩm:

– Kỳ quái! Kỳ quái!

Lăng Vân Phượng hấp tấp hỏi:

– Càn gia thấy sao?

Cuối cùng lão đạo thốt:

– Có lẽ hẳn nói đúng, con ạ!

Lăng Vân Phượng trở mắt:

– Vậy là gương mặt giả?

Lão đạo theo dõi tư tưởng của mình:

– Nếu giả thì ai có thủ thuật phi thường đó chứ?

Rồi lão cười, cười càng lúc càng lớn, sắc mặt hân hoan.

Lăng Vân Phượng càng kinh dị hỏi:

– Càn gia cười gì?

Lão đạo vuốt râu:

– Người nào đó có thủ thuật cao hơn Càn gia gấp trăm ngàn lần. Trên thế gian này lại có người thay được tạo hóa, cải sửa dung mạo con người như thế, thật trên chỗ tưởng của ta.

Lăng Vân Phượng mơ màng:

– Như vậy là chàng ta không lừa dối con! Chàng là Tiết Thiếu Lăng thực sự! Càn gia không có cách nào làm cho chàng lộ chân diện mạo sao?

Lão đạo ngưng thần suy nghĩ, chẳng rõ lão có nghe nàng nói hay không rồi lão nhìn Bạch Thiếu Huy hỏi:

– Thanh niên cho ta biết đi, ai đã cải sửa dung mạo cho người?

Bạch Thiếu Huy cười nhẹ:

– Bây giờ thì lão đạo tin là tại hạ không man trá chứ?

Lão đạo gật đầu:

– Ta tin! Ta tin! Ta biết dung mạo của người là giả mạo, song do một thủ thuật hết sức tinh kỳ, trên chỗ hiểu biết của ta. Nằm mộng ta cũng chẳng tưởng tượng nổi trên thế gian này có người tài cao đến bậc đó!

Bạch Thiếu Huy ướm thử:

– Lão đạo trưởng có nghe nói đến vị tiền bối danh chấn giang hồ thừa trước, tên Công Tôn Cầu, ngoại hiệu thánh thủ chăng?

Lão đạo mỉm cười:

– Công Tôn Cầu là lão phu đây, người anh em nhỏ tuổi ời! Hãy đáp lời lão phu đi!

Bạch Thiếu Huy không dấu:

– Người cải sửa dung mạo cho tại hạ chính là Cửu Nghi tiên sinh!

Công Tôn Cầu trố mắt:

– Cửu Nghi tiên sinh? Cửu Nghi tiên sinh là ai?

Lăng Vân Phượng chen vào:

– Càn gia còn nhớ chứ, thừa trước giang hồ từng nhắc đến câu: Phong trần tam kỳ, Vô vô vô Nghi?

Lão đạo giật mình biến sắc:

– Con muốn đề cập đến Vô Nghi Ông? Phải lão ấy tinh thông bách thuật, thảo nào mà lão chẳng cướp quyền tạo hóa!

Lăng Vân Phượng tiếp:

– Nghe nói Cửu Nghi tiên sinh là đồ đệ của Vô Nghi ông, ẩn cư tại Cửu Nghi sơn, sư phó từng sai người đến thỉnh, nhưng những người đến đó, chẳng ai gặp mặt tiên sinh.

Lão đạo thở dài:

– Lão phu sống hơn chín mươi năm rồi, hôm nay mới biết là có người hay còn có kẻ hay hơn!

Bạch Thiếu Huy buông gọn:

– Tại vì lão đạo trưởng quá tự phụ!

Lăng Vân Phượng hỏi:

– Càn gia có thể trả dung mạo về cho chàng không?

Lão đạo lại hỏi:

– Để làm gì?

Lăng Vân Phượng thoáng đỏ mặt:

– Con muốn biết mặt thật của chàng vậy mà!

Lão đạo lắc đầu:

– Gương mặt giả đó có thể duy trì mấy mươi năm, nếu Càn gia phá hủy sợ làm hỏng gương mặt thật của hắc, huống chi Càn gia lại không phương trả lại dung mạo hiện tại cho hắc, như vậy nên để y là hơn.

Lăng Vân Phượng nhìn thoáng qua Bạch Thiếu Huy thở dài:

– Thì đành vậy chứ làm sao?

Công Tôn Cầu gần giọng:

– Phượng liễu đầu, vậy con muốn gì?

Lăng Vân Phượng lắc đầu:

– Chẳng có gì cả, thôi con đi!

Day qua Bạch Thiếu Huy nàng giục:

– Nhanh lên Tiết thiếu hiệp!

Bạch Thiếu Huy cất tiếng:

– Lăng cô nương...

Lăng Vân Phượng khoát tay:

– Đừng nói gì nữa, cứ theo tôi.

Nàng không kịp chào lão đạo Công tôn Cầu, bước ra liền.

o O o